

МІШЕЛЬ ФРЕНСІС

ДІВЧИНА

МОГО

СИНА

МІШЕЛЬ
ФРЕНСІС

ДІВЧИНА МОГО СИНА

Права на екранізацію роману «Дівчина мого сина» отримали співавтори «Зоряних війн», «Гобіта» та «Планети мавп».

Лаура Кавендіш мала все, що потрібно для щастя. Успішна кар'єра на телебаченні, розкішний будинок у престижному районі Лондона, вілла на Лазурному березі й син Даніель — її надія, її гордість, сенс її життя... Зваблива, розумна, амбітна Черрі — нова подружка сина — ідеально пасувала до цієї досконалої картини. На думку багатьох, але не Лаури... Чому всі просять її відпустити сина і не втручатися в його життя? Чому більше ніхто не бачить за гарним личком хижу мисливицю за грішми? Чому лише Лаура знає: ця дівчина прийшла, щоб забрати в неї все? Що поряд із її сином є місце лише для однієї з них... Тієї, хто вціліє.

www.bookclub.ua

ISBN 978-617-12-3363-8

9 786171 233638

Мішель Френсіс

Michelle Frances

THE
GIRLFRIEND

a novel

Мішель Френсіс

ДІВЧИНА МОГО СИНА

роман

ХАРКІВ **КЛУБ**
2017 **СІМЕЙНОГО**
ДОЗВІЛЛЯ

УДК 821.111
ББК 84(4Вел)
Ф87

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Перекладено за виданням:
Frances M. *The Girlfriend* / Michelle Frances. —
London : Pan Books, 2017. — 464 p.

Публікується за сприяння
Sheil Land Associates Ltd та *Van Lear Agency LLC*

Переклад з англійської *Ганни Литвиненко*

Дизайнер обкладинки *Mibl Art (Володимир Волянюк)*

ISBN 978-617-12-3363-8 (укр.)
ISBN 978-1-5098-2152-5 (англ.)

© Michelle Frances, 2017
© Nemiro Ltd, видання українською мовою, 2017
© Книжковий клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад та художнє оформлення, 2017

Пролог

Понеділок, 2 березня

Я люблю свого сина. Лише це мало значення. І не важливо, що вона збиралася зробити дещо жахливе. Їй подарували можливість, — проблиск світла протягом останніх виснажливих місяців, — і Лаура знала, що мусить нею скористатися. Вона годинами билася над цим, але тепер, коли рішення було остаточним, відчула хвилю жаху від того, що їй доведеться сказати. Ці слова розірвуть її на шматки. Таке було вперше. Подумки вона коротко повторювала їх, однак ці слова, слово не вкладалося в голову: її ество несамовито відкидало його.

Пройшовши до раковини в сумісній ванній кімнаті, зовсім поруч із його окремою палатою, вона глянула на своє відображення в дзеркалі. Короткий погляд у втомлені блискитні очі переконав її, що душа ще й досі на місці. Ні відблисків зелених райдужок, ні демонічно звужених зіниць. Хоча вона й виглядала ще більш утомленою, її шокувало те, як сильно вона постаріла. Навколо рота й очей побільшало зморщок. А ще були смуток, непогамовний відчай, від якого вона безнадійно намагалася відгородитися цією новою дорогою лікарнею, найкращими лікарями, яких тільки змогла знайти, та примарною надією. На якусь хвилину вона забула, що збиралася зробити, і думала лише про те, що мало невдовзі статися. Під тягарем цього горя вона,

схопившись за раковину, зігнулася. За кілька секунд випросталася. Нічого не змінилося.

Черрі поверталася сьогодні. Лаура перевірила, і виявилось, що рейси з Мехіко зазвичай прибувають до Хітроу рано-вранці. Вона глянула на годинник. Можливо, дівчина вже встигла дістатися до своєї квартири в Тутінгу¹.

Коли Лаура взяла телефон, до горла їй підступив клубок, однак вона із зусиллям змогла-таки його проковтнути. «Я мушу зробити все як слід. Будь-яка мати вчинила б так само», — повторювала собі знову й знову, як мантру, щоб витримати все це.

Обережно набрала номер. Її почало лихоманити, а потім кинуло в холодний піт від хвиль страждання, що накочувалися на неї одна за одною. Скоро її життя скінчиться. Життя, яке мало сенс. Тримавши телефон обома руками, щоб угамувати тремтіння, вона чекала, поки в слухавці стихнуть гудки.

1

За вісім-дев'ять місяців до цього — субота, 7 червня

Сьогодні в Лаури було гарне передчуття. Щойно розплющила очі, як її охопило приємне хвилювання, неначе на початку свята. Вона встала й одягнулася ще до сьомої тридцять уже спекотної липневої суботи. Пройшовши коридором до спальні Даніеля, вона прислухалася, однак у кімнаті, де, поки він навчався в медичному університеті, підтримували чистоту й затишок, було тихо. Він усе ще спав, що й не дивно, адже останні кілька ночей повертався додому значно пізніше після того, як вона йшла спати. Даніель уже цілі два дні як повернувся з навчання, а вона його й досі не бачила.

---

¹ Район у східній частині Лондона. — Тут і далі прим. перекладача, крім окремо зазначених.

На роботі завал, тому вона йшла рано-вранці, а коли поверталася, його не було вдома. Без сумніву, зависав із давніми друзями. Перебуваючи в невіданні, вона заздрила їхнім розмовам. Їй хотілося почути все, увібрати в себе, насолодитися хвилюванням від того, що він лише починав свою кар'єру, та із задоволенням провести з ним літо перед тим, як він поїде на базову професійну підготовку. Сьогодні був їхній день: жодних термінових, внесених останньої хвилини змін у драматичному серіалі для ITV, де вона була продюсером, — через них вона й затримувалася в апаратній аж до дев'ятої, — жодних зустрічей, лише день разом, мати й син.

Усміхаючись, вона процинила двері. Кімнату заливало сонячне світло, фіранки були розсунуті, а ліжко застелене. Спантеличена, вона завмерла на мить, а потім зрозуміла, що він, напевно, спустився, щоб приготувати сніданок. Щаслива від того, що він уже прокинувся, Лаура заквапилася сходами вниз у своєму кенсінгтонському будинку¹ й відразу ж побігла на кухню. Там було порожньо. Вона озирнулася, трохи збентежена, у душу вже закрадалася тривога. А потім побачила клаптик паперу на стійці. У записці недбалим почерком було написано: «У підвалі. Буду ГОЛОДНИЙ!» Лаура всміхнулася. Він знав, що вона ненавиділа називати те місце підвалом: це слово відгонило вдаваною скромністю. Бісова прибудова, яка замість того, щоб іти вишир, пішла вглиб і коштувала її чоловікові цілого статку. Та все одно вона була нітрохи не гірша за те, як він її назвав. За словами Говарда, він хотів мати «барліг», і вона б посміялася з такого безглузлого применшення, якби тільки не знала, що знадобився він йому, щоб утекти від неї. Одного вечора Говард так по-буденному про це повідомив, сказавши, що було б не зайвим, якби «хтось із них мав трохи простору», а Лаура доклала всіх зусиль, щоб приховати здивування та образу: вони й так майже не бачили одне

---

¹ Кенсінгтон — один із найпрестижніших районів у центрі Лондона.

одного: він завжди був в офісі, або грав у гольф, або ховався у своєму кабінеті. Потім Говард найняв дуже вправних і дорогих будівельників, які розкопали землю під будинком і облаштували там гральну кімнату, винний погріб, гараж та басейн. Сусідів дратував увесь той шум, конвеєрні стрічки, що вивергали каміння з-під землі, та й загальне псування пейзажу, і Лаурі залишалося тільки просити вибачення, однак це було хоча б тимчасово й зовсім не схоже на зведення чотириярусного підземного бункера сталевого магната, який жив нижче вулицею, — через це в їхніх сусідів фасадні колони вкрилися тріщинами.

Спустившись ліфтом до басейну, вона почекала, поки зтихне гудіння мотора, а потім ступила в лазурну напівтемряву. Даніель плив у басейні, розсікаючи пінисту воду, і, як завжди, коли Лаура його побачила, серце забилося частіше. Вона підійшла туди, де басейн був найглибший, саме тоді, коли він доплив до кінця своєї доріжки, і присіла біля краю води.

Він побачив її й зупинився, а коли легко підтягнувся з води й обійняв її, вода стікала по його сильних плечах. Лаура завбачливо запротестувала, однак Даніель усмінувся й стиснув її ще сильніше, і тоді, нездатна опиратися, вона обняла його у відповідь.

Відчуваючи, як промокає її одяг, Лаура відштовхнула сина й глянула на темні плями на своїй жовтій сукні.

- Не смішно, — сказала вона, усміхаючись.
- Просто обійняв свою стареньку мамусю.
- Не надто стареньку.

У душі Лаура все ще вважала себе двадцятип'ятирічною й часто дивилася на інших жінок у чарівності середнього віку, ще не усвідомлюючи, що належить до того самого покоління. Її тішило, що вона не забула, як воно — бути молодою, причому тішило ще більше, коли відображення в дзеркалі підтверджувало, що хоч вона й гарно виглядає як на свій вік, проте їй уже зовсім не двадцять п'ять.

— Облиш, ти ж знаєш: усі хлопці мріють про тебе.

Вона всміхнулася. Їй і справді подобалося товариство друзів Даніеля, які так любили пофліртувати, а ще те, як вони підходили й ліниво схилялися на барну стійку і, звертаючись до неї «місіс К.», розхвалювали її французькі гості. Вона вже давно не бачила їх.

— Як там Віл та Джоні?

— Не знаю. — Даніель почав витиратися одним із плюшевих рушників, які місіс Мур регулярно змінювала тричі на тиждень незалежно від того, користувався ними хтось чи ні.

— Але хіба ти вчора зустрічався не з ними?

— Вони працюють, — недбало відповів він, зникаючи за різьбленою дерев'яною ширмою, — уже десь там змінюють світ.

— У галузі страхування? Я знаю, що вони працюють, і мала на увазі вечори. Тоді де ти був останні кілька ночей, якщо не з хлопцями?

За ширмою було тихо, і Лаура не бачила, що Даніель по-тайки всміхається своїм думкам. Він хотів тримати це при собі ще якийсь час, однак несподівано відчув потребу комусь розповісти. Поступово він розказав би їй лише трохи, не все, насолоджуючись відкриттям своєї таємниці.

— Гей! — вигукнув він, коли Лаура зазирнула за ширму.

Вона стояла, схрестивши руки на грудях, і чекала, поки він відповість.

— Пристойності тобі не позичати.

Вона з ніжністю спостерігала за тим, як він одягає шорти й футболку, пишаючись, що її гени створили такого привабливого чоловіка. Звісно ж, Говард теж зробив свій внесок, однак їхній син повністю в матір. Так само високий, з таким самим густим світлим кучерявим волоссям та міцною статурою. Він знав, що вона жадала відповіді, але замість цього нахабно всміхнувся й пішов до ліфта.

Вона зробила різкий вдих:

— Ти не натиснеш ту кнопку.

— Ідеш?

Лаура пішла за ним і зробила вигляд, що сердиться.

— Я витягну це з тебе.

Ліфт почав підніматися.

— О, я можу запросити тебе на пізній сніданок?

Вона підняла брови.

— А про це обов'язково потрібно просити?

Двері відчинилися, і він узяв її за руку та вивів через коридор у відкриту кухню-їдальню з дуба та граніту.

— Просто дозволь попідклубатися про маму.

— Ти ще той підлабузник. Однак перш ніж ми підемо, скажи мені розгадку. Я не можу більше чекати, — наполягала Лаура.

Даніель налив собі з холодильника велику склянку соку. — Я шукав житло. Ти ж знаєш, на той час, коли я почну курс підготовки.

Вона зітхнула.

— Упевнений, що мені не вдасться переконати тебе повернутися додому?

— О, мамо... Окрім вихідних, та й то не всіх, я вже не живу вдома п'ять років.

Так було не тому, що Даніель вів бурхливе життя: він просто насолоджувався усамітненням, як і будь-який інший 23-річний чоловік, і не хотів провести наступні два роки в будинку свого дитинства незалежно від того, був у підвалі басейн чи ні.

— Добре, добре. Отже, ти шукав житло. Увечері?

Він усміхнувся.

— Це була лише зустріч з агентом.

І відразу ж усе стало зрозуміло.

— Дівчина?

— Вона дуже уважна. Точно знає, що мені подобається.

— Дівчина!

— Ти говориш так, наче я ніколи раніше не ходив на побачення.

— Але ця особлива, — рішуче сказала вона.

— Звідки ти знаєш?

— Ну, ти ж із нею провів останні два вечори, чи не так?

— Так...

— А ви тільки щойно познайомилися! Годі тобі, розказуй. Як її звати?

Його веселив її натиск.

— Черрі.

— Ягода! Сезонна, відбірна.

— Що?

— Екзотична?

— У неї темне волосся... — Він підняв долоню, затряс головою. — Не можу повірити, що говорю це.

Лаура стиснула його руку.

— Ні, не зупиняйся, прошу. Я хочу почути про неї все. Звідки вона?

— Тутінг.

— Вона й *справді* екзотична! Вибач! Це жарт. Тепер я буду серйозною, — Лаура з розкаянням поцілувала його руку. — Скільки їй років?

— Двадцять чотири.

— І вона агент із нерухомості?

— Так. Ну, наразі проходить стажування. Нещодавно почала.

— І вона працює тут, у Кенсінгтоні?

— Вона хотіла продавати чудові й милі будинки. — Він свівся на кухонний стіл. — І вивчала цю місцевість, бажаючи сюди переїхати. Перед тим, як влаштуватися на роботу, Черрі ходила дивитися двадцять сім квартир з іншими агентствами. Як з'ясувалося, вона може говорити про нерухомість та можливих клієнтів з апломбом. — Він засміявся. — Саме це я й називаю сміливістю. А потім... написала досить-таки зухвалий життєпис. Чи щонайменше прикрасила його. Зробила із себе «правильну дівчинку».

Лаура всміхнулася, однак чомусь така поведінка Черрі їй трохи насторожила. Хоча це смішно: вона не була їй працедавцем і їй до того немає ніякого діла. Вона поплескала Даніеля по коліну тильним боком долоні.

— Ходімо, я думала, ти витягнеш мене на прогулянку.

Він зіскочив додолу й виставив зігнутий лікоть.

— З радістю. — Він хотів пригостити свою маму, піклуватися про неї, до того ж знав, що Лаура, хоч і трохи сором'язливо, любила хизуватися своїм сином, і йому хотілося бути саме таким, як вона про нього розповідала. Вони б посиділи в барі, і Лаура насолоджувалася б взаємним гарним настроєм, і він знав, що йому це також давало б утіху. Він завжди знаходив час, щоб вони могли побути вдвох, особливо відтоді, як зрозумів, що в стосунках між його батьками не було особливої теплоти. Це не було схоже навіть на дружбу; обов'язки батька як партнера у великій бухгалтерській фірмі займали весь його час, тому він мало бував удома, а Даніель хотів хоч трохи зарадити тій самотності, яку — він знав — відчувала його мама. Вони так давно не спілкувалися, і це підсилювало відчуття провини й колючого дискомфорту від іще однієї таємниці. Даніель поки не сказав їй, що сьогодні вони проведуть разом менше часу. Увечері він знову мав зустрітися з Черрі.

2

За два дні до цього — четвер, 5 червня

Можливо, саме через те, що в дитинстві він мав усе найкраще, Даніель ніколи нічого не жадав, у всякому разі того, що можна було б купити за гроші. Йому оплатили бездоганну освіту, однак він і від природи був розумним — вдале поєднання, завдяки якому він любив навчання, а навчання любило його. Даніель продемонстрував виняткові

здібності до науки, від яких його батьки та вчителі були в захваті, особливо після того, як його запросили до Кембриджу вивчати медицину. Окрім того, що Даніель здобував університетську освіту, він із користю проводив і канікули: вчився кататися на лижах і пірнати, пізнавав світ. Його батьки тішилися тим, з яким інтересом та охотою Даніель усім цим займався, однак попри те, що він мав усе, чого може хотіти хлопець, якимось чином йому вдалося залишитися незіпсованим. З непідробною цікавістю хлопець відвідав Велику китайську стіну й був вдячний за комфортний переліт додому першим класом, але, прибувши до Хітроу, замість подзвонити водієві свого батька, щоб той його забрав, Даніель скочив у вагон метро. Його невибагливість стосувалася й одягу: він зважав до речей, і навіть якщо вони вже давно відслужили своє, не розлучався з ними. Приїхавши одного разу з університету, він витягнув із кошика, куди місіс Мур скидала непотріб, пару штанів. Даніель сховав їх, зношені до дірок, у бічну кишеню своєї сумки. Ті штани були його улюбленими, і він нізащо не хотів їх викидати.

Тож він переступив поріг агентства нерухомості на одній із найдорожчих вулиць Лондона, яке продавало найпрестижніші апартаменти, одягнений у вицвілу футболку та шорти з дірками там, де мали б бути кишені.

— Мені потрібна квартира, — сказав і всміхнувся дівчині, яка ввічливо, однак нерішуче підійшла до нього, що-йно він зайшов.

— Щоб купити чи орендувати?

— Щоб купити.

Йому вказали на брюнетку, що схилилася над великим блискучим дерев'яним столом, переглядаючи якісь папери.

— Чим можу допомогти?

Коли вона підвела очі й усміхнулася, вітаючись, він відчув, що всміхнувся їй у відповідь, і несподівано пошук житла здався йому значно приємнішою справою. Дівчина мала

копицю прямого чорного волосся, яке танцювало навколо її обличчя, варто було їй ворухнутися.

— Я шукаю квартиру.

Її карі очі здавалися бездонними. Було помітно, що вона щось прикидає, потайки розглядаючи його зношені шорти й футболку.

— Скільки спалень? Маєте на думці якийсь конкретне місце?

— Дві спальні, — відразу ж вирішив він, міркуючи, що в другій можна буде влаштувати кабінет. Він не мав часу обдумати, що ж саме йому потрібно, оскільки повернувся з Кембриджу лише цього ранку. Тиняючись навколо батьківського дому, Даніель розумів, що його мати, найімовірніше, наполягатиме, щоб він залишився вдома, якщо тільки сам це допустить. Тож найкраще почати першим: було б нечесно давати їй надію.

— Як щодо місця?

Він відчув сумнів щодо того, що тут робить. Поблизу Кенсінгтона та Челсі не було дешевих вулиць, проте деякі були надміру дорогі. Він знав, що не схожий на того, хто може отак просто витратити кілька мільйонів. Теоретично так і було.

— Черрі Лейн?

Вона стримано всміхнулася. Досадливо, проте намагаючись бути ввічливою.

— Тут немає такої вулиці.

— Господи, ні! Я не знущаюся. — Він указав на табличку з її іменем — чорні літери на мідному фоні — і всміхнувся. — Вам би працювати десь у селищі в Костволдсі.

Вона пильно й пронизливо глянула на Даніеля, а потім розвернула свій і-Рад екраном до нього.

— Залежно від вашої цінової категорії у нас є квартири, схожі на те, що ви шукаєте. Ось ця лише за дві хвилини від станції метро «Найтсбрідж»...

— Я сходжу й огляну її.

Вона замовкла й торкнулася екрана.

— Добре. Наступна...

— Її я теж подивлюся.

— Але ж я ще не розповіла про неї.

Йому подобалося спостерігати за нею, її невпевненістю в тому, чим його зацікавити. Без сумніву, більшість людей, які сюди приходили, були сповнені усвідомленням всієї важливості того, яким має бути житло і як воно повинно повністю задовольняти їхні потреби. Вони, напевно, витрачали чимало енергії та зусиль на те, щоб знайти ідеальне місце, однак для Даніеля це було б колосальним марнуванням часу. Чим швидше він обере квартиру, тим краще.

— Інші теж.

— Поспішаєте?

— Слід розуміти, що й ціна на них непогана? Так чи інакше, скільки ж вони коштують?

— Саме ці квартири варіюються від двох із половиною до чотирьох мільйонів...

— Ого.

— Але вони неймовірні...

— Тоді домовилися. Мені потрібно десь жити, і я впевнений, що мені шалено пощастить, якщо мешкатиму в котрійсь із тих квартир, які ви вибрали. Тож чи можемо ми поглянути на них?

Вона задріботіла пальцями по екрану.

— Мені потрібно домовитися.

— Тоді сьогодні трохи згодом? — Він усміхнувся. — Упевнений, що стану вашим найлегшим клієнтом. Я маю обрати котрусь до вечірнього чаю. Це ж ви показуватимете їх мені?

Вона глянула на нього, переконуючи себе, що не має справу з психом.

— Так, — стримано відповіла, — я.

Черрі помітила, що зараз він вчинив розумніше. Після того, як він заходив у її офіс уранці, Даніель переодягнувся

в темно-сині бавовняні штани та блакитну сорочку. Через якийсь час він уже покірно ходив за нею квартирою на другому поверсі, майже нічого не коментуючи. Вона повела його до вітальні.

— Як бачите, у всій квартирі дерев'яна підлога, і одна з переваг цієї квартири — це, звісно ж, коридор.

Він уважно глянув угору, потім перевів погляд донизу.

— І що ж у ньому такого особливого?

— Річ не стільки в тому, що він особливий. Радше в тому, що він тут є.

Він подумав: «У якому це світі коридор вважають привілеєм, якщо платиш два з половиною мільйони?» — але не хотів її образити, сказавши це вголос, адже, зрештою, і сам належав до цього світу. Усе-таки це ж він оглядав квартиру.

— А тут вітальня, — сказала вона, указуючи на двері.

Він придивився пильніше.

— Гарний диван. Жовтий.

— Лимонний, — виправила вона. — І звісно ж, ці меблі заберуть для продажу. Власник залишив їх для показу квартири.

— То вони продаються?

— Так. До того ж без посередників.

— Хіба власник не хотів би поставити цей диван у своєму новому маєтку?

Спантеличена, вона глянула на нього.

— Я мав би здогадатися...

— Що?

— Вони купили новий.

Він усміхнувся, а тоді пройшов за нею в жаданий коридор, пильно придивляючись, чи нічого не пропустив, та натомість раптом зосередився на Черрі. Йому подобалася її хода: вольова, наче вона була твердо впевнена, куди йде й для чого. Йому здалося, що вона може поширювати цю впевненість і на інші сфери свого життя, і він відчув, що хотів би дізнатися про неї більше. Саме в той момент Чер-

рі обернулася й застукала його на гарячому. Вона зупинилася й схрестила руки на грудях.

— Кухня он там, — указала вона, і було очевидним, що він мав пройти першим.

— Вибачте, я милувався вашим задком.

Від такої відвертості її брови поповзли догори.

— Ви справді цікавитеся цією квартирою?

Безумовно, у цього чоловіка був певний шарм, однак вона терпіти не могла тих, хто марнував її час. І таких вона бачила з першого погляду, бо й сама була колись такою ж, хоча це можна було виправдати бажанням досягти поставленої мети.

— Так, — швидко відповів він, бажаючи переконати її. — Я її купую!

— Але ж ми ще не оглянули інші.

— Це найдешевша з усіх, що у вас є, правильно?

— Так.

— Навіщо платити більше? Навіть ця виглядає...

— Як?

— Непристойно.

Вона глянула на нього.

— Вибачте, я просто вважаю її трохи... відрозливою. Стільки грошей. За одну квартиру.

— Але ви хочете її купити?

— Так, будь ласка. І ще я хотів би купити й меблі. Якщо вони продаються.

Насправді ж батько Даніеля досить недвозначно заявив, що оренда не варіант. Це вважали пусканням грошей на вітер — батьківських грошей, оскільки Даніель володів трастовим фондом. Якщо квартира витримає перевірку його батька, то стане родинною інвестицією.

— У всякому разі всі квартири схожі, чи не так?

Черрі відкрила рота, щоб відповісти.

— Звісно ж, ні! Ні, ні, вибачте... вважайте мене дуже невихованим. Але... Я просто подумав... Що ми могли б знайти кращий спосіб провести час.

Вона опанувала себе, знаючи, що буде далі.

— Можливо, сьогодні ввечері ви вільні? Чи можу я запросити вас на вечерю?

Черрі завжди видавалося смішним те, що багатії називають це вечерею, наче ніколи не закінчували старшу школу. Але вона хоча б упевнилася, що він дійсно може дозволити собі цю квартиру так само буденно, як щойно заявив. До того ж це була її остання домовлена зустріч на сьогодні: усі інші були призначені на завтрашній ранок. Усе, що їй потрібно було зробити, — це повернути ключі в офіс, і весь вечір у її розпорядженні. Вона думала про свої плани: виснажлива поїздка додому в пропахлому потом вагоні метро, разом з іншими працівниками з різних частин південного Лондона, до того ж усі сидіння вже будуть зайняті. До того часу, як вони доїжджали до станції «Тутінг Бродвей», вона завжди почувалася покинутою й нещасною, однак, — здригнувшись, подумала вона, — їй хоча б не до кінця лінії. Потім коротка зупинка в «Сейнсберріз»¹, щоб купити чогось поїсти перед поверненням у свою крихітну квартирку без коридору. Вона повісила б свій дорогий костюм разом з іншими найціннішими речами, а тоді, без сумніву, провела б вечір, вивчаючи нерухомість в інтернеті й розмірковуючи над тим, коли ж їй вдасться звідти вирватися.

Він їй подобався, як і його байдуже ставлення до всього. Даніель був зовсім не схожий на тих, хто відмовлявся від квартири лише тому, що сантехніка у ванній була хромова, а не мідна, та ще й скаржився, чому ж продавець не замінив її перед продажем. «Чому б не повечеряти з цим чоловіком?» — думала Черрі. Саме тому врешті-решт вона й доклала стільки зусиль, щоб працювати саме в цій частині міста.

---

¹ Популярна мережа супермаркетів.

3

Субота, 7 червня

Лаура сиділа там, де й завжди, — зліва від чоловіка, і клювала смажену на грилі курятину з овочами. Усі вікна в їхній величезній, просторій їдальні були відчинені, однак усе одно було душно. Упродовж усього спекотного дня Лаура із сином відпочивали в саду: Даніель розтягнувся на шезлонгу, а вона — під величезною парасолею. Заплющивши від сонця очі, Даніель відповідав на її запитання, його смішило її бажання дізнатися про Черрі все можливе, а Лаура, користуючись тим, що він не міг її бачити, милувалася сином. Лише коли вона підвелася, щоб піти на кухню й почати готувати, він розплющив очі й сів, на його обличчі відбивалася зніяковілість.

— Я хотів сказати...

Вона, усміхаючись, обернулася.

— Я пообіцяв Черрі... Сходити на концерт. У парку... Вибач, я знаю, що обіцяв залишитися вдома з тобою й татом...

Вона швидко проковтнула своє розчарування й відмахнулася від його вибачень, переконуючи сина йти розважатися.

Лаура дивилася на довгий порожній стіл для офіційних прийомів, розрахований на десять осіб, за яким, притулившись з одного краю, зараз сиділи лише вони вдвох; він нагадував їй корабель, що тоне, і несподівано жінка відчула, як на неї накочується хвиля роздратування від того, як дивно вони сиділи, дотримуючись якоїсь мертвої традиції, хоча нікому з них це не потрібно. Вона перевела погляд на чоловіка. Не схоже було, що Говард переймався столом, спекою й тим фактом, що вони більше не розмовляли одне з одним: він підняв окуляри на лоба і, набиваючи рота салатом

та молодю картоплею, читав денний випуск «Telegraph». Його не було цілий день, — до цього вона вже звикла, — однак тепер він повернувся і їй хотілося поговорити. Лаура чула дзенькіт його ножа по китайській порцеляні, музику Моцарта фоном та свій голос, що звучав, наче чужий.

— Є щось цікаве?

Він не підвів очей.

— Лише гольф.

Гольф. Вона відчула гірку образу. Це одна з тих речей, якими він дійсно захоплювався. Це і, звісно ж, Маріанна. Лаурі ніколи не було відомо, де він насправді: він завжди казав їй, що це гольф, кожної суботи, неділі, а інколи й у будні, якщо мав змогу вибратися з офісу, але вона знала. Бачила, коли він повертався трохи щасливіший, — це було щастя, яке він відчував, коли бачився з нею. Не те, щоб це було такою вже й несподіванкою: минуло вже двадцять років, відколи Лаура вперше дізналася про його зраду. Місіс Мур перевіряла кишені перед тим, як віддати костюми в суху чистку, і залишила квитанції на кухонному столі. Лаура побачила їх за сніданком, коли Говард уже поїхав на роботу, і їй було достеменно відомо, що вона не отримувала тих квітів так само, як її не запрошували на обід минулої суботи. Звісно ж, спочатку він усе заперечував, але вона знала, і врешті-решт він це визнав так, наче в цьому була її провина.

«Ну, добре, це правда. Тепер ти щаслива?»

Він обрав не ті слова: звичайно ж, вона не була щасливою — її світ щойно розлетівся на шматки, а потім вона дізналася, що це триває вже два роки й що він закохався. Але хай там як, а вона була заміжня, мала на руках малюка й не була готова руйнувати родину. Лаура розмірковувала над тим, щоб піти від Говарда: у неї були певні заощадження, тож із цим проблем би не було, але вона мусила думати про Даніеля. А Говард під час емоційного зриву сказав, що не хоче втрачати свого сина, який тільки-но почав ходити, тож пообіцяв покінчити з усім і повернутися

Подяки

Дякую моєму чудовому агентові Гаї Бенкс за те, що спрямувала мене на правильний шлях, і за весь ентузіазм, підтриманий такою ж чудово Люсі Фосетт. Спасибі вам обом за все, що ви зробили й продовжуєте робити. Дякую також Джоелові Готлеру, чиї слова навічно залишаться в моїй пам'яті, Маркусові Гоффману, усім помічникам по всьому світі, а також Меліссі Махі, Албі Арнау й Меттью Гульдену.

Глибока вдячність Тріші Джексон за її блискуче розуміння й за те, що завдяки їй я почувалася так комфортно, а також команді «Rap Macmillan», яка займалась усім, що відбувалося за лаштунками.

Величезне спасибі також Алісії Кондон та всій команді «Kensington Books».

Дякую Барбарі Гайнціус, яка була зі мною від самого початку.

Дякую Вікі Гілл, твоя дослідницька допомога неоціненна.

Спасибі моїй сім'ї: татові, Саллі, мамі, Рісові, Нілові, Тіні, Лейлі та Брандтові. Ваші підтримка й хвилювання для мене все. Спасибі Етті за уроки гольфу.

Дякую неймовірно надихаючим Ліві та Клементині.

І дякую моєму партнерові Джонні, який незворушно підтримував мене й дозволяв мені жувати своє вухо з моїм «А якщо?..».

Літературно-художнє видання

ФРЕНСІС Мішель
Дівчина мого сина
Роман

Керівник проекту *В. А. Тютюнник*
Відповідальний за випуск *К. В. Озерова*
Редактор *І. М. Давидко*
Художній редактор *Т. О. Волошина*
Технічний редактор *В. Г. Євлахов*
Коректор *О. О. Старова*

Підписано до друку 06.06.2017. Формат 84x108/32.
Друк офсетний. Гарнітура «Literaturna». Ум. друк. арк. 20,16.
Наклад 6000 пр. Зам. № .

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61140, Харків-140, просп. Гагаріна, 20а
E-mail: cop@bookclub.ua

Віддруковано у ПРАТ «Харківська книжкова фабрика “Глобус”»
61012, м. Харків, вул. Різдяна, 11.
Свідоцтво ДК № 3985 від 22.02.2011 р.
www.globus-book.com

Френсіс М.

Ф87 Дівчина мого сина : роман / Мішель Френсіс ; перекл.
з англ. Г. Литвиненко. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб
Сімейного Дозвілля», 2017. — 384 с.

ISBN 978-617-12-3363-8 (укр.)

ISBN 978-1-5098-2152-5 (англ.)

Блискуча кар'єра, шлюб, будинок з басейном у престижному районі та вілла поблизу Сен-Тропе... Лаура Кавендіш усе це вважала другорядним. Центром її життя завжди був син Даніель, кожна мить його дорослішання, плани на майбутнє і перші успіхи, які він ділив лише з нею... Доки не зустрів свою нову подружку. Чи не надто швидко прив'язала до себе її Данієля ця красуня з гострим, як лезо, відчуттям справедливості?.. Лаура застерігала: не втручайся в ці стосунки. Але вона зробила помилку. І не могла навіть уявити, чим заплатить за неї...

УДК 821.111
ББК 84(4Вел)

1. Бахмут (Артемівськ), вул. Незалежності, 69 (ТЦ «Азов-Плаза», 2-й поверх), (0627) 44-90-99
2. Біла Церква, вул. Ярослава Мудрого, 5/13 (колишній універмаг «Дружба», 1-й поверх), (0456) 39-04-68
3. Білгород-Дністровський, вул. Московська, 16-А (ТЦ «Рута-Плаза», 2-й поверх), (04849) 6-07-26
4. Бердянськ, просп. Азовський, 35-А (ТЦ «DEL MAR», 1-й поверх), (06153) 3-48-40
5. Бориспіль, вул. Київський шлях, 10-В (ринок «Зоряний», місце 103), (06153) 3-48-40
6. Вінниця, вул. Папаніна, 1-А (ТЦ «Квартал», 2-й поверх), (0432) 50-88-06
7. Вознесенськ, вул. Синякова, 5-А, (05134) 3-20-19
8. Дніпроздржинський, просп. Леніна, 57-А (ТЦ «Фуршет», 1-й поверх), (0569) 53-42-26
9. Дніпропетровськ, просп. Дмитра Яворницького, 105 (ТЦ «Сільпо», 2-й поверх), (056) 770-00-55
10. Дніпропетровськ, вул. Калинова, 9-А (ТЦ «Miriada», 1-й поверх), (056) 760-33-30
11. Житомир, вул. Київська, 87 (ТЦ «Вопак», 2-й поверх), (0412) 41-24-85
12. Запоріжжя, просп. Соборний, 58, (061) 787-63-86
13. Запоріжжя, просп. Металургів, 2-Ж (ТЦ «Рекордний», 0-й поверх), (061) 236-86-54
14. Івано-Франківськ, пл. Ринку, 1 (ТЦ «Галерея Н», 0-й поверх), (0342) 72-58-32
15. Ізмаїл, вул. Пушкіна, 47 (ТЦ «Електрон», 2-й поверх), (04841) 6-22-12
16. Ізюм, пл. Джона Ленена, 7, (05743) 3-14-72
17. Кам'янець-Подільський, вул. Данила Галицького, 11/3 (ТЦ «Максимум», 2-й поверх), (03849) 6-48-11
18. Київ, вул. Велика Васильківська, 72 (ТЦ «Оптимістський», 3-й поверх), (044) 590-25-76
19. Київ, вул. Райдужна, 15 (ТЦ «Фуршет», 0-й поверх), (044) 540-23-65
20. Київ, вул. Маршала Малиновського, 12-А (ТРЦ «Метрополис», 3-й поверх), (044) 500-62-73
21. Київ, вул. Лукашевича, 15-А (ТЦ «Європорт», 2-й поверх), (044) 461-94-82
22. Київ, вул. Драгоманова, 29 (ТЦ «Центрум», 1-й поверх), (044) 502-18-96
23. Київ, вул. Попудренка, 90/2 (ТЦ «Маяк», 3-й поверх), (044) 361-91-46
24. Кіровоград, просп. Центральний, 3/1 (ТЦ «Плаза», 1-й поверх), (0522) 35-20-55
25. Ковель, бульв. Лесі Українки, 18 (ТЦ «Бульвар», 2-й поверх), (03352) 5-21-40
26. Конотоп, вул. Конотопських дивізій, 24-А (ТЦ «Маяк», 2-й поверх), (05447) 6-36-77
27. Краматорськ, вул. Палацова, 23 (ТЦ «Прогрес», 2-й поверх), (0626) 48-97-87
28. Красноармійськ, вул. Свердлова, 148, (06239) 2-00-48
29. Кременчук, вул. Соборна, 15/42 (ТЦ «Мега», 2-й поверх), (0536) 72-97-65
30. Кривий Ріг, просп. Гагаріна, 4 (ТЦ «Плаза-2», 2-й поверх), (056) 409-81-09
31. Кривий Ріг, вул. Ватутіна, 39-А, (056) 409-60-75
32. Лисичанськ, просп. Перемоги, 117 (ТЦ «Лімон», 2-й поверх), (067) 570-61-62
33. Лубни, пл. Ярмаркова, 30-А (ТЦ АТБ), (05361) 7-17-10
34. Луцьк, вул. Лесі Українки, 53 (ТЦ «Галерея Центр», цокольний поверх), (0332) 78-35-08
35. Львів, вул. Братів Рогатинців, 15, (032) 235-50-12
36. Львів, вул. Городоцька, 179 (ТЦ «Скриня», 2-й поверх), (032) 298-88-07
37. Маріуполь, просп. Металургів, 64 (ТЦ «Слізавета», 1-й поверх), (0629) 41-27-71
38. Мелітополь, просп. Богдана Хмельницького, 24 (ТЦ «Ласаж», 2-й поверх), (0619) 44-83-49
39. Миргород, вул. Гоголя, 147 (ТЦ «Мир», 1-й поверх), (05355) 5-06-08
40. Мукачеве, вул. Федорова, 6 (ТЦ ЦДМ)
41. Ніжин, вул. Шевченко, 11-А (ТЦ «Гермес», 2-й поверх), (04631) 90-10-2
42. Миколаїв, вул. Потьомкінська, 63/2, (0512) 47-58-43
43. Нікополь, просп. Трубинків, 14 (ТЦ ЦДМ, 1-й поверх), (05662) 2-50-03
44. Нова Каховка, вул. Паризької комуні, 13 (ТЦ «Центральний», колишній «Дітячий світ», 2-й поверх), (05549) 7-96-51
45. Новососковськ, вул. Радянська, 34 (ТЦ «Сті-Центр», 2-й поверх), (0569) 69-65-79
46. Одеса, вул. Велика Арнаутська, 61, (048) 786-05-88
47. Одеса, вул. Краснова, 17 (орієнтир — пл. Толбухіна), (048) 780-19-84
48. Одеса, просп. Добровольського, 99, (048) 755-04-40
49. Олександрія, просп. Леніна, 77 (ТЦ «Гранд-Плаза», 2-й поверх), (05235) 7-15-50
50. Павлоград, вул. Центральна, 84-А, (057) 752-65-92
51. Первомайськ, вул. Революції, 34, (05161) 7-53-99
52. Полтава, вул. Жовтнева, 50, (0532) 60-60-40
53. Прилуки, вул. Київська, 138 (ТЦ «Фуршет», 2-й поверх), (04637) 3-29-00
54. Рівне, вул. Київська, 67-А (ТЦ «Арена», 2-й поверх), (0362) 64-26-37
55. Селендове, вул. Карла Маркса, 10 (Будинок побуту, 2-й поверх), (06237) 7-00-34
56. Слов'янськ, пл. Соборна, 3 (ТЦ «Фокстрот», 2-й поверх), (0626) 62-11-02
57. Суми, вул. Соборна, 42, (0542) 77-17-12
58. Тернопіль, вул. Перля, 3 (ТЦ «Novus», 2-й поверх), (0352) 43-12-76
59. Ужгород, вул. Минайська, 16-Г (ТЦ «Колізей», 2-й поверх), (0312) 67-22-29
60. Умань, вул. Шевченка, 23-А (ТЦ «Сті»), (047) 444-000-6
61. Фастов, вул. Івана Мазепи, 6 (ТЦ «Фуршет», 2-й поверх), (04565) 6-05-11
62. Харків, просп. Маршала Жукова, 3-А, (057) 392-03-43
63. Харків, просп. Гагаріна, 20-А (ТЦ «На Гагаріна», 2-й поверх), (057) 703-44-58
64. Харків, вул. Академіка Павлова, 144-Б (ТЦ «Космос», 3-й поверх), (057) 720-12-29
65. Харків, вул. Полтавський шлях, 144 (ТБЦ «Компас», 2-й поверх), (057) 720-10-33
66. Херсон, просп. Ушакова, 35-А (ТЦ «Адмірал», 2-й поверх), (0552) 46-00-66
67. Хмельницький, вул. Свободи, 73 (ТЦ «Фуршет», 3-й поверх), (0382) 72-66-51
68. Черкаси, вул. О. Дашкевича, 26 (ТЦ «Сільпо», 3-й поверх), (0472) 54-04-47
69. Чернівці, просп. Перемоги, 103, (0462) 65-32-31
70. Чернівці, вул. Головна, 10, (0372) 58-72-44
71. Шостка, вул. Карла Маркса, 24 (у відділенні ПриватБанку), (05449) 77-37-46

Замовляйте книжки будь-яким зручним способом

- за телефонами довідкової служби
(050) 113-93-93 (МТС); (093) 170-03-93 (life);
(067) 332-93-93 (Київстар); (057) 783-88-88

- на сайті Клубу: www.bookclub.ua
Надсилається безплатний каталог

Запрошуємо до співпраці авторів
e-mail: publish@bookclub.ua

**Запрошуємо до співпраці художників,
перекладачів, редакторів**
e-mail: editor@bookclub.ua

Для гуртових клієнтів

Харків
тел./факс +38(057)703-44-57
e-mail: trade@bookclub.ua
www.trade.bookclub.ua

Київ
тел./факс +38(067)575-27-55
e-mail: kyiv@bookclub.ua

Одеса
тел./факс +38(067)572-44-28
e-mail: odessa@bookclub.ua